

Kapitola 23.

VINA ZAPOMENUTA ✦ JSME KOLONISTÉ ✦ PIRÁTI NEJSOU ✦
GARNETT A SÁZKA ✦ KATE ✦ ODHALENÍ ✦
RÁNA PĚSTÍ ✦ JAGUÁR ÚTOČÍ ✦ NAVÁZANÉ PŘÁTELSTVÍ

Kolonie Francouzovy jeskyně připomínala čerstvě rozhrábnuté mraveniště. Nebyl tu nikdo, kdo by neměl plné ruce práce. Gordon, Baxter spolu s ostatními stáhli Jakuba na zem. Uklidili draka, který se tak výborně osvědčil, a všichni Jakuba vítali a poplácávali po ramenou.

„Vy se na mě nezlobíte? Odpustili jste mi to?“

„Až se vrátíme do Aucklandu, dostaneš hobla,“ řekl Gordon. „Tím to prozatím skončilo, nemám pravdu?“

„Jasně.“

„Tak běž a už nekoukej, jako kdyby ti uletěly včely.“

Na návrat loďky čekali dost dlouho. Moko s Briantem museli veslovat proti větru a vrátili se k smrti vyčerpaní. Chlapci jim pomohli na břeh, Doniphana doslova vynesli. Stáhli z něho mokré oblečení, bezvládného ho oblékli do suchého a položili k ohni.

„Otevřel oči!“ hlásil Service.

„Kde jsem...“ šeptal zachráněný.

„Doma, kde bys byl?“

„Trosečníci...“

„Nejsme trosečníci, jsme kolonisté. Ty sám jsi to řekl, Doniphane.“

„Na východním břehu jsou trosečníci.“

„Cože?“

„Severn. Loď ze San Franciska.“

„Loď?“

Museli z něho tu novinu doslova vytahat. Byl vysílený a prochlady. Drkotaly mu zuby a zdálo se, že znovu ztratí vědomí.

Jeho zpráva všechny ohromila. Na východní straně ostrova leží zabořený

do písku desetimetrový záchranný člun, který patřil do výstroje lodi Severn. Není jasné, co se stalo se Severnem a kolik lidí nedobrovolné přistání přežilo. Doniphan s kamarády za bouře viděli dvě bezvládná těla na písku. Ráno už tam nebyla. Doniphanova skupina uvázlý člun prohledala. Je prázdný.

Člun je celkem v pořádku, není tedy pravděpodobné, že všichni zahynuli. Možná že někde na východní straně jsou námořníci ze Severnu. Wilcox, Webb a Cross člun hlídají. Doniphan se vrátil, aby podal zprávu, protože tohle je první příležitost se s někým spojit a vrátit se domů. I kdyby se ukázalo, že Severn ztroskotal a nikdo katastrofu nepřežil, člun by se pravděpodobně podařilo opravit pomocí prken z pláště Chrta. S tak velkým člunem by si mohli troufnout na kratší plavby po moři. Doniphan tohle všechno přerývaně vyprávěl především Gordonovi. Ani ho nenapadlo Briantovi a Mokovi poděkovat za záchranu, třebaže ho k tomu Gordon opatrně v náznaku vybídl.

Sděлил mu, jakou zásluhu na jeho záchraně má Baxter jako stavitel draka a Jakub jako pozorovatel. Nezamlčel ani, k čemu se Jakub přiznal.

Toto sdělení Doniphan neopomněl opeřít poznámkou.

„Pěkní bratříčkové, jeden jako druhý.“

Bohužel ani strašný zážitek ve vlnách Rodinného jezera ho nezměnil.

Briant svolal krátkou poradou. Doniphan trval na tom, že už je dost silný, aby se jí zúčastnil. Zabalili ho do deky a Moko ho napájel horkým čajem.

„Především bych chtěl Doniphanovi poděkovat, že riskoval život, aby nám podal zprávu.“

Doniphan jen neurčitě zavrčel.

„Wilcox s Crossem a Webbem jsou na východě a hlídají loď. Nehrozí tedy nebezpečí, že by se něco důležitého bez našeho vědomí stalo. Kdyby se trosečníci k lodi vrátili, naši by se s nimi sešli a řekli by jim o nás.“

„Co když jsou to piráti?“ zeptal se věčný smíšek Service. Ozval se smích.

„Prosím tě, Servici,“ řekl Briant trochu podrážděně, „nech si svůj smysl pro humor na potom. Teď jde o vážné věci.“

„Já jenom...“

„Piráti jsou v dobrodružných knížkách. Takže znovu. Nejdříve musíme mít jistotu, jak dopadla posádka Severnu. Doniphan předpokládá, že se musela zachránit. Bude snad někde na východním břehu. Připadá mi správné prohledat tamější lesy a s těmi lidmi se spojit. Tak to asi Doniphan myslel, když se na gumovém člunu vypravil za námi.“

„Ano,“ řekl Doniphan stručně.

„Navrhuju tedy, aby správu nad kolonií zase převzal Gordon. Na východ se vrátí Doniphan,“ prohlásil a podíval se na Angličana. Ten krátce kývl. „S ním pojedou já a ještě Baxter, aby posoudil stav člunu.“

„Já bych taky rád jel! Já taky! A co já?“ ozývalo se ze všech stran.

„Víte dobře, že se do naší loďky vejdem jenom tři. Nebudeme pryč dlouho. Najdeme ty lidi a společně se vrátíme sem.“

„Kdy pojedeme k mamince?“ zeptal se nečekaně Dole.

„To nevím,“ řekl mu Briant. „Ale teď je mnohem pravděpodobnější, že ji uvidíš, chápeš?“

„Já chci vědět přesně, kdy uvidím maminku,“ řekl chlapec zarputile.

„Ve středu,“ řekl Service.

„Ve středu?“

„Jenom nevíme, kterou středu. Stačí ti to?“

„Ano,“ hlesl zmatený chlapec a horlivě kýval, aby se mu ostatní nesmáli, že je natvrdlý.

Zbytek dne věnovali přípravě výpravy. Moko přichystal jídlo a zásoby vody a Briant s Baxterem zbraně. Vzal si s sebou i příkrývky a další věci nezbytné k táboření pod širým nebem. Na zálesácký život si už tak zvykli, že jim vidina nocování někde v lese pod stromy připadala jako samozřejmost.

Odpoledne proběhlo klidně, jen jedna příhoda narušila obvyklý pořádek.

Od Sportovní louky se ozval povyk malých kluků. Briant vyběhl z jeskyně, aby se podíval, co se děje.

Po louce klusala lama a na zádech jí seděl Garnett a držel se jí křečovitě kolem krku, přisátý jako klíště.

„Ještě jednou! Ještě jednou dokola!“ křičel na něj Service, obklopený drobtinou.

Garnett prohrál sázku!

Na cestu se vydali hned ráno. Briant se už naučil od Moka ovládat plachtu, takže cesta byla klidná a rychlá. Brzy odpoledne dorazili k východnímu břehu jezera. Cestu k moři odložili na druhý den. Nemělo smysl spěchat. Utábořili se na známém místě, na kterém už dřív strávili několik nocí.

Baxter zde nikdy nebyl a rozhodl se, že se tu trochu porozhlédne.

„Půjdu s tebou,“ nabídl se Doniphan. Asi mu bylo zatěžko osamět s Briantem, kterého pořád pokládal za přítele.

Briant seděl u ohníčku a sprádal v hlavě, co všechno se může stát. Vidina návratu domů ho natolik zaměstnala, že si starosti ze vztahů s Doniphanem nepřipouštěl.

Baxter s Doniphanem zatím vstoupili do lesa.

„Je to tady úplně stejné jako u nás v lese Nástrah,“ poznamenal Baxter.

„Když jsme sem přišli poprvé, líbilo se mi tu,“ připustil Doniphan. „Jenže teď, když vím, že se vrátíme domů, upřímně to tu nenávidím. Musíme ty námořníky najít. Pomohou nám. Vrátime se společně!“

„Už aby to bylo. Opravdoví námořníci!“

„No jistě, ti si budou spíš vědět rady než ty,“ podotkl s důrazným pohráním v hlase. „Vynálezce dětského draka!“

Baxter zrudl. Vynálezce dětského draka, kterým Doniphanovi zachránil život, se dokázal ovládnout a neřekl ani slovo.

V křovinách před nimi pronikavě zakřičel pták.

„To je chřástal,“ řekl Doniphan.

„Snad nechceš střílet?“

„Možná bych měl! Námořníci by to uslyšeli a přišli by k nám. Bohužel pušku má u sebe ten váš Briant. Něco tam vpředu je.“

„Chřástal,“ podotkl Baxter věčně.

„Ničemu nerozumíš! Tihle ptáci vždycky křičí, když něco vidí a vyvede je to z míry. Jsou to lesní udavači, a když se vyznáš v jejich řeči, zavedou tě ke kořisti. Pojď se tam podívat.“

„Co když je to divoké zvíře? Třeba jaguár?“ šeptal Baxter bázkivě. Byl zvyklý na svoji dílnu, vycházkám do lesa se raději vyhýbal. Lesní zvuky ho rozčilovaly a teď se i trochu bál, když ho Doniphan upozornil, že nejsou ozbrojení.

„To by ten chřástal křičel jinak. Uletěl by. On něco vidí a rozčiluje se. Podíváme se na to.“

Nečekal, jestli Baxter půjde za ním, a šel ve směru ptačího křiku. Baxterovi se nechtělo, jenže právě tak nerad by zůstal sám, a proto se neochotně za Doniphanem vypravil. Doniphan šel až ke křoví, rozhrnul jeho větve a strnul.

„Pojď sem, rychle,“ řekl podivným hlasem.

„Co je?“ rozběhl se k němu Baxter.

„Podívej se.“

Baxter k němu doběhl a nahlédl mu opatrně přes rameno, připraven uskočit, kdyby spatřil něco hrozného.

Na zemi tam ležela žena asi čtyřicetiletá, oblečená do prostých šatů z hnědé látky, v krátkém kabátě, prostovlasá. Ležela napůl opřená o kmen jilmu. V ruce držela lněný šátek. Ve tváři byla sinalá a byla buď mrtvá, nebo v hlubokém bezvědomí.

„Žije?“ zašeptal Baxter.

„Nevím. Podíváme se.“

„Opatrně...“

„Co? Mrtví nekoušou.“

Snad si Doniphan takto dodával zmužilosti. Obešel keř a uchopil ženu za zápěstí.

„Žije,“ oznámil Baxterovi. Sáhl k pasu pro čutoru s vodou a přiložil ji ženě ke rtům. Pár kapek jí proniklo do úst. Zakuckala se a otevřela oči.

„Kdo... jste?“ zašeptala.

„Jsme žáci Chairmanovy školy,“ řekl Doniphan způsobně. „Přejeme vám dobrý den, paní.“

„Žáci školy... Tady je škola?“

„Jsme tu...“ začal Baxter a hned se zarazil. Nechtěl tu viditelně vyčerpanou a vyděšenou ženu vyděsit ještě víc. „Jsme na výletě, vid, Doniphane.“

„Ano, na výletě. Na školním výletě. Máme prázdniny.“

„Děti na prázdninách,“ řekla ta paní a na tváři se jí objevil úsměv. „Prosím, pomozte mi. Zaveďte mě k panu učiteli. Máte tu rodiče, předpokládám.“

„No,“ soukal ze sebe Baxter, „rodiče a učitele tady jaksi moc nemáme. Ale kousek odsud máme ohýnek. Pomůžeme vám, ohřejete se a dáme vám najíst.“

Briantovo ohromení bylo bezmezné, když z lesa vyšly tři postavy, Baxter s Doniphanem podpírající neznámou ženu. Žena klopytala únavou. Museli se zastavit a odpočinout si. Briant jim vyběhl vstříc.

„To je paní Readyová,“ hlásil mu Baxter. Už se stačili představit. „Je z Albany ve státě New York.“

„Je ze Severnu?“ žasl Briant.

„Severn!“ opakovala paní Readyová. „Co o něm víte?“

„To je vaše loď, vidíte? Na pobřeží vězí v písku její šalupa. Vaši námořníci ji jistě dokážou opravit. Máme nářadí, máme i prkna z naší staré lodi. Oni to dovedou opravit, vidíte, paní Readyová?“

„Vy tu nikoho nemáte?“

„Ne.“

„Jste tu sami? Jenom vy, děti?“

„My nejsme děti, paní Readyová! No, někteří z nás ano,“ upřesnil Briant.

„To jsou zbytečné řeči,“ řekl Doniphan stroze. „Kde máte ostatní, paní Readyová? Dojdeme pro ně.“

„Ostatní?“ přeptala se paní Readyová. Vypadala jako duchem nepřítomná.

„No přece vaši námořníci.“

„Námořníci?“ Strašidelně se rozesmála.

Baxter si vyměnil s Briantem užaslé pohledy.

„Ti námořníci jsou vrazi! Jsou to piráti!“ zvolala a ztratila vědomí.

„Blouzní,“ řekl tiše Briant. Položil jí dlaň na čelo.

„Má horečku?“

„Nezdá se mi.“

„Ukaž,“ dotkl se jejího čela Baxter.

„Blázní nemají horečku. Je to jasné. Severn ztroskotal. Přišla o rozum. Musíme ty lidi najít. Přece se nebudeme ještě ke všemu starat o bláznivou ženskou. Dej mi pušku, Briante. Vypálím pár ran. Podle nich nás najdou.“

„Co když má pravdu?“

„Nesmysl. Jací piráti? Jsme ve spořádaném devatenáctém století. Tady nemají žádní Sourcufové místo.“

Doniphan udělal narážku na slavného francouzského korzára, který přepadl britské lodi ve službách svého krále.

„Nedělala na mě dojem, že blázní,“ odsekl mu Briant a sevřel zbraň.

„To mě nezajímá. Tvoje dojmy jsou mi jedno. Já jsem našel člun. Já viděl námořníky a já přivedu kamarády domů. Nějaký Francouz mi v tom nezabrání.“

„Nech toho, Doniphane!“ okřikl ho Baxter a postavil se před Brianta. „Nejdřív musíme paní Readyovou vyslechnout.“

„Všechno podstatné víme. Nebudu mařit čas výklady stařeny, která mluví z cesty.“

„Zabijí nás... zabijí...“ naříkala žena v mrákotách.

„Paní Readyová, vzpamatujte se!“

„Kate...“

„Cože?“

„Jsem Kateřina. Říkejte mi Kate. Jste děti...“

„Dej sem tu pušku!“ řekl zuřivě Doniphan a pokusil se Baxtera odstrčit. Ten se však na útok připravil a jemným pohybem obou rukou vychýlil Doniphana, takže útočník ztratil rovnováhu a upadl.

Okamžitě byl zase na nohou, otočil se a v boxerském krytu vyrazil proti Baxterovi. Chtěl mu dát ránu levačkou na obličej a skoro současně vedl pravý hák na žaludek.

Hrubě Baxtera podcenil. Nikdy ho neviděl na Sportovní louce a myslel tedy, že je to neškodný podivín, zavřený se svou pilkou a hoblíkem v kůlně. Jenže Baxter v té kůlně od rána do večera pracoval a na jeho síle se to projevilo. Přímému úderu se vyhnul tím, že se potopil, jak říkají boxeři, takže mu pěst proletěla nad hlavou. Hák vykryl levým předloktím a už tu byla jeho pravá pěst, vedená nakrátko, avšak s velkou silou a rotací trupu. Klouby přistály Doniphanovi na čele těsně nad kořenem nosu a Doniphan padl naznak vedle paní Readyové.

„Páni,“ zvolal Baxter a s úžasem hleděl na červené klouby. „Nevěděl jsem, že to tak funguje.“

„Až moc,“ řekl Briant mrzutě. „To se nemělo stát.“

„Chlapci...“ řekla paní Readyová. Najednou jako by do ní vjel život. Přiskočili k ní a posadili ji. Všimla si, že vedle ní někdo leží.

„Co se stalo?“

„Toho si nevěšmejte,“ řekl Baxter rychle.

„Dejte mi ještě napít.“

Baxter odepnul Doniphanovi od opasku čturu a paní Readyová, tedy Kate, se dychtivě napila.

„Neslyšeli jste nic?“

„Co bychom měli slyšet.“

„Je. Ty vrahy.“

„Prosím vás, paní... prosím vás, Kate, o čem to mluvíte?“

„Jsme všichni ve strašném nebezpečí. Pracovala jsem pro jistého pana Penfielda a jeho paní. Vydali se na cestu do Chile a vzali mě s sebou. Jeli jsme do San Franciska a tam jsme nasedli na loď Severn. Jejím kapitánem byl John Turner. Měli jsme namířeno do Valparaísa.“

„V Chile,“ přikývl Briant.

„Ano. Ani kapitán Turner, ani my jsme netušili, že posádku Severnu tvoří tlupa padouchů vedená jistým Walstonem. Kdyby se mi něco stalo, pamatujte si ta jména. Walston, Rock, Cook, Pike, Brandt, Forbes a Cop. Tahle parta se vzbouřila a zabila kapitána Turnera a jeho zástupce van Dietena.“

„Proč? Proč, proboha?“ vykřikl zděšený Briant.

„Tíše,“ řekl mu Baxter. „Co bylo dál, Kate?“

„Chtěli se zmocnit lodi a vozit otroky z Afriky do Jižní Ameriky.“

„Cože? V dnešní době?“

„Byli ve spojení s nějakým Alvezem, mluvili i o nějakém Harrisovi a Negorovi, kterého prý v dřívějších letech znali. Zabili všechny. Nechali na živu jenom mne, protože se za mě přimluvil Forbes. Ten je z nich jakžtakž slušný. Ušetřili ještě lodního mistra Evanse. Neuměli loď řídit a potřebovali jeho služby.“

„To je strašné...“ šeptal Briant.

„Ano. Na lodi vládly hnusné poměry, nepořádek a nekázeň. Není divu, že vypukl požár. V několika minutách Severn hořel jak věchet slámy. Zachránili jsme se na velkém lodním člunu. Evans říkal, že jsme tři sta sedmdesát kilometrů od Jižní Ameriky. Snad bychom tam i dopluli, jenže se strhla bouře. Evans ztratil vládu nad lodí a vichřice nás vrhla sem, na pobřeží.“

„To byla ta strašná bouře v noci na 16. října,“ vzpomněl si Briant.

„Všichni jsme vypadli při nárazu ven. Forbes a Pike zůstali v bezvědomí až do rána. Ostatní se vzpamatovali celkem rychle a utekli před vlnobitím na břeh. Já jsem se odplazila stranou. Když se rozednilo, viděla jsem, že Forbes a Pike leží na břehu. Jenže to už k nim šel Walston, Brandt a Rock. Vzkřísili je a odvedli. Brzy se tlupa vrátila. Prohledali člun a vytahali z něho zbraně a střelivo. Potraviny tam žádné nebyly, ty stačili sníst, ještě než bouře vypukla.“

„Nehledali vás?“

„Walston jim řekl, že mě viděl spadnout do vody. Smál se, že jsem padala jako kámen. Potom odešli a já jsem se vypravila na opačnou stranu. Daleko jsem se zřejmě nedostala. Jsem polomrtvá hladem. Nedali mi najíst, dokud jsme byli v člunu...“

„Tábořiště už je na dohled,“ vybídl ji Baxter.

„A co Doniphan?“

„Ten se vzpamatuje. Nic mu není,“ řekl Baxter poněkud provinile. Mrzelo ho, že dal do rány moc velkou sílu. „Kate má přednost.“

Podpírali ji z obou stran. Dovedli ji k ohni, usadili a dali jí najíst. Snažila se sousta co nejlépe rozžvýkat a vychutnat. Do tváře se jí vracela barva.

„A co vy? Kde máte rodiče?“

Briant jí stručně vylíčil, jak se tu ocitli.

„No ovšem, četla jsem o tom v novinách!“

„V amerických novinách?“

„No jistě! Všude se o tom psalo, o zmizení lodi plné dětí. Půl zeměkoule vás oplakávalo. Nikdo nevěřil, že byste mohli přečkat nejhorší bouři za posledních padesát let!“

„Co teď?“ řekl Baxter.

„Musíme se shromáždit. U Medvědí skály máme Wilcoxe, Crosse a Webba. Doniphan nás k nim zavede a společně se vrátíme do Francouzovy jeskyně.“

„A potom?“

„Říkáte, že je s nimi mistr Evans?“

„Ano, je to jejich zajatec.“

„Musíme ho najít a vysvobodit ho. On nám potom pomůže.“

„Jak?“

„Je dospělý a bude si jistě vědět rady,“ řekl Briant.

„Oni jsou také dospělí.“

„Jsou to vrazi,“ šeptala Kate. „Necouvnu před ničím.“

„Máme zbraně.“

„Dokážete je použít... proti lidem?“ zeptala se tiše.

„Třeba to nebude nutné,“ odpověděl Briant. „Možná se s nimi domluvíme.“

Když je poprosíme...“

„Zabili kapitána Turnera, kormidelníka a mé zaměstnavatele,“ pronesla Kate tiše.

„Proč nám to připomínáte? My to víme!“ odpověděl Briant trochu podrážděně.

„Říkám to proto, že je musíte zabít. Jinak zabijí oni vás.“

„Ne, to není možné,“ zavrtěl hlavou Briant. „Půjdu pro Doniphana.“

„Pomůžu ti.“

„Raději mu nechod na oči. Nerad bych tu měl další rvačku.“

„Nebudu se s ním rvát!“

„To vím, ale on by se chtěl rvát s tebou.“

Briant se marně snažil Baxtera odradit. Šli tedy spolu.

„Kde je?“ zastavil se Briant a rozhlížel se kolem sebe. „Nedošli jsme na jiné místo?“

„Tady to bylo,“ řekl Baxter s určitostí v hlase. „Vidíš tu pošlapanou trávu? Podívej, tady Kate nechala šátek.“

„Máš pravdu. Šel tudy,“ ukázal Briant na stopy v kapradí. „Dohoním ho a všechno mu řeknu. Vrať se ke Kate a zůstaňte na tábořišti. Raději nezapalujte oheň. Přivedu ty čtyři a společně se vrátíme.“

„Tolik se nás na loďku nevejde.“

„Pojedeme nadvakrát, v noci, aby nás nikdo neviděl. Teď si musím pospíšet.“

„Hlavně nestřílej,“ napomenul ho Baxter starostlivě. „Ti chlapi si myslí, že tu jsou sami. Kate považují za mrtvou. Když uslyší výstřel, budeme je mít na krku.“

„Neboj. Proto ale spěchám, aby nevystřelil Doniphan nebo Wilcox!“

„Aha. Tak... přeju dobré pořízení. Nám všem!“

Briant přidál do kroku. Doniphanovu stopu sledoval bez potíží, mířil rovnou k Medvědí skále, ke kamarádům. Vedla po docela dobře vyšlapané stezce. Doniphan nemohl být daleko, měl jen nepatrný náskok. Briant si několikrát všiml nalomené větvičky. Listy nestačily ani uvadnout.

Dal se do běhu, jakmile to jen trochu šlo. Měl slabé nohy a několikrát se mu zatočila hlava. Byl vysílený, jenže ho ovládalo vědomí, že musí dorazit včas. Šlo o život patnácti, teď dokonce šestnácti lidí. A navíc, když budou mít aspoň trochu štěstí, podaří se jim vysvobodit lodního mistra Evanse a s jeho pomocí se vrátit domů.

Budete muset ty lidi zabít, řekla Kate.

Ta slova ho páčila jako oheň. Vždyť jsme děti. Dovedl by si představit svého bratra Jakuba, toho hraičku, který z rošťáctví odvázel v přístavu uzal a pak toho litoval a nechal by se i zabít, jen aby tu vinu nějak odčinil? Dovedl by si ho představit, že někoho zabíjí? Nebo Costara a Iversona? Dobře, to byli opravdu malí kluci. Byli třeba Gordon nebo Garnett připraveni zabíjet?

Baxter jistě také ne, a přece dokázal jednou ránou pěsti skolit Doniphana, když to bylo třeba. Na takovou věc se přece nepřipravoval. Prostě se nějak stala. Jak? Doniphan zaútočil a stihl ho trest. Třeba to bude takhle nějak i s piráty.

Najednou uslyšel šramot.

Byly to kroky? Zrychlil. Před sebou spatřil nějaký pohyb v křoví. Chtěl vykřiknout, ale hned ho napadlo, že by výkřik mohly slyšet i jiné uši. Oslovím ho, až ho uvidím, rozhodl se.

Doběhl ke skupině křovin a protáhl se úzkou mezerou. Zahlédl před sebou Doniphana. Sykl, jenže moc tíše a Doniphan ho neslyšel a zmizel mezi kmeny. Briant se rozběhl. Uklouzl a upadl. Ošklivě ho zabolet kotník.

To by tak chybělo, aby se zranil zrovna v tuhle chvíli!

Postavil se a nedbaje bolesti dal se znovu do běhu.

Cesta vedla do mírného návrší. Nahoře byla světlina. Ve vzduchu ucítil moře. Pobřeží, a tedy i Medvědí skála nemohly být daleko. Noha ho bolela. Uklidňoval se, že útrapy už brzy skončí. Dožene Doniphana, všechno mu vysvětlí a spolu dojdou za kamarády a vrátí se na břeh jezera. O nohu se bude starat potom, až bude po všem.

Doběhl nahoru. Doniphana spatřil dvacet metrů před sebou. Byl asi také hodně zesláblý. Zastavil se, aby si na chvíli odpočinul. Měl skloněnou hlavu a opíral se o strom.

Vtom se mezi stromy míhl stín. Obrovský jaguár zaútočil na kořist podle svého zvyku z úkrytu. Rád vede první úder na hlavu. Prosekne svými špičáky kořisti lebku. Doniphana zachránila jeho přilba, kterou někdy nosíval na lov. Zuby šelmy se po ní svezly. Vztekla zařvala, avšak nepustila kořist ze sevření silných tlap.

Nestřílej, připomněl si Briant Baxterovo varování. Za žádnou cenu nesmíš vystřelit.

Ani za cenu života.

Vytrhl z pochvy dýku, několika skoky překonal vzdálenost, jež ho dělila od Doniphana, skočil zvířeti na záda, chytil se ho levou rukou za krk a pravou rukou mu vrazil nůž do těla.

Šelma zařvala, pustila Doniphana a Briant ji stáhl na sebe. Bleskurychle vyrval nůž z rány a bodl podruhé. Tentokrát zasáhl nějaký životně důležitý orgán, nejspíš srdce. Jaguár sebou zaškubal a znehybněl.

Doniphan i Briant klečeli a rukama se opírali o zem. Byl to poněkud směšný postoj, ale jim legrační nepřipadal. Lezli k sobě po čtyřech jako kotata, která v okamžiku ohrožení chtějí být spolu.

„Proč jsi nevystřelil,“ zeptal se Doniphan, když si všiml, že puška leží opodál.

„Ti lidé jsou přece vrazi. Piráti. Slyšeli by výstřel. Nemohl jsem vystřelit.“

„Takže jsi šel s nožem...“

„Ty bys to udělal taky.“

„Briante...“

Už byli u sebe. Doniphan sevřel Brianta rukama a přitiskl ho k sobě. Trásla se mu ramena a Briant ucítil na tváři jeho slzy.

„Choval jsem se hnusně,“ slyšel ho říkat.

„Nech toho,“ řekl Briant a taky ho k sobě tiskl. „Nech toho.“

„Promiň. A děkuju ti.“

„Musíme z toho dostat ty kluky. Pak si všechno povíme. Jsou to hlouposti. Všechno je hloupost ve srovnání s tím, co nás čeká.“

„Máš pravdu.“

Uvolnili objetí a Doniphan si utřel hřbetem ruky nos. Měl zarudlé oči. Podíval se na jaguára.

„Že je to ale macek!“ poznamenal uznale. „Ze mě nikdy lovec nebude. Víš, že mi ho je líto?“

„Takové bestie?“

„Dělá to, co mu bůh dal za úkol. Pojď, Medvědí skála není daleko.“

Teprve když byli všichni pohromadě, mohl Briant vyprávět, co se dozvěděl od Kate Readyové. Jeho posluchači seděli strnule a tiše poslouchali.

„Jsou blízko,“ šeptal Wilcox.

„Já chtěl střílet, abych hodné námořníky přivolał. Chtěl jsem ti udělat radost, že se s nimi shledáš, až se vrátíš,“ prozradil Webb Doniphanovi.

„A já mu to rozmluvil, že bys zuřil, že ti vzal zásluhu,“ přiznal Cross.

„Bojím se, že si zastřelíme všichni,“ podotkl Briant. „Nejdřív se musíme vrátit do Francouzovy jeskyně. Tady zůstat nemůžeme.“

To byla složitá operace, protože se museli přepravovat přes jezero natřikrát. Jako poslední zůstali na jeho východním břehu Doniphan s Briantem. Za dlouhých hodin čekání si spolu všechno vyříkali, mnohé si vysvětlili. Hovořili také o tom, co je čeká. Měli před sebou velkou naději, ovšem i těžký zápas, ve kterém mohou prohrát všechno - včetně života. Nepřítel je nelítostný a došel ve své špatnosti tak daleko, že nemá co ztratit a necouvne před ničím.

„Lítost s ním nesmíme mít ani my,“ dodal k tomu Doniphan. „Taky nemáme co ztratit.“